

[Sigsgaard.]

jeg tør godt sige vanvittigt, systemet er. Hvis nu Grindstedværket laver god medicin, som andre ikke kan lave, så burde netop oplysningerne frem, sådan at alle fabrikker og alle lande kunne lave den samme gode medicin. Det ville være i menneskers interesse. At holde på hemmelighederne er kun i kapitalens interesse.

Desværre er det svært i dag at arbejde i menneskers interesse i stedet for i profittens interesse. For det er jo rigtigt, at hvis Grindstedværket bare offentliggjorde formlerne, løb de en risiko for at komme ind i en meget alvorlig konkurrence med andre fabrikker, en konkurrence, som de måske ikke ville kunne klare. Fejlen er altså, at vi i vores samfund tvinges til at modarbejde hinanden i stedet for at samarbejde.

Kapitalmangelen skyldes i øvrigt også, at serviceerhvervene beslaglægger en masse kapital, som industrien har brug for. Tænk på det store spild i investeringer i benzinstationer, tænk på reklamen, der koster over 2 milliarder kr. om året, penge, som industrien kunne have god brug for, men samtidig er det investeringer, som den også har behov for, fordi den skal have afsat alle sine produkter. Igen et af paradokserne. Og staten støtter i den forbindelse reklamen, bl. a. cigaretreklamen, som den ikke har villet afskaffe, hvorigennem den støtter det cigaretforbrug, som man tit herinde taler om er meget skadeligt.

Menneskers interesse kommer altså i stigende grad i modsætning til systemet. Vi kan ikke være interesseret i sammenklumpningen i byerne med den voksende forurening, de mange nervøse sygdomme på grund af tætheden, trafikproblemerne osv. Vi må tværtimod være interesseret i en jævn vækst over hele landet. Men koncentrationen i store byer er nødvendig af hensyn til den økonomiske vækst. Det siges helt klart i perspektivplanen. Der er altså en modsætning mellem menneskers åbenbare interesser og så det økonomiske systems hovedmål: den økonomiske vækst.

Og så taler man om lov og orden, og at vi nu skal have et lov- og orden-valg. Vi er ikke imod lov og orden, men vi er imod mindretallets lov og orden, som det bruger til at forhindre flertallet i at få en rimelig indflydelse. Vi er tilhængere af en lov og orden, der

indebærer frihed for udbytning og solidaritet med andre udbyttede. Det vil sige, at vi f. eks. er imod NATO, og netop i dag holdes der NATO-møde i Lissabon, og netop i dag kommer der oplysninger frem om, at også fra Danmark leveres der våben til undertrykkelse af befolkningen i Angola, granatkastere tror jeg det er. Jeg beder om forsvarsministerens kommentar til det.

Og så hører vi, at debatten her i dag først og fremmest drejer sig om spørgsmålet: vi må have en ny regering, en ny politik. Socialdemokraterne vil være så erhvervsvenlige, som om regeringen ikke var det i forvejen. Kendsgerningen er jo, at det ikke bliver nogen ny politik, der bliver tale om. Der ændres ikke ved tilhørsforholdet til NATO, der ændres antagelig ikke ved holdningen over for fællesmarkedet, og der ændres ikke ved det, som jeg vil kalde kapitalens frie strejkeret. Andre har ikke fri strejkeret, men kapitalen har det. Den kan flytte til udlandet, eller den kan sige: nu vil vi ikke investere mere. Det ændres der ingenting ved, grundmønsteret bliver det samme, uanset at der skiftes regering.

I den situation tror jeg — og det skal jeg slutte med at sige — at det må være overmåde vigtigt at koncentrere debatten nu og op til valget om spørgsmålet omkring fællesmarkedet, for her får vi sat en række af de problemer, som jeg også her i dag har omtalt, i centrum. For hvad er fællesmarkedet? Det er skabt for den storkapital, som jeg i dag har beskrevet som menneskefjendsk, det er kapitalens frie bevægelighed, der står i centrum, det er tendenser til egnsafvikling, der gør sig gældende i fællesmarkedet, tendenser til, at folk skal flytte efter kapitalen, forlade deres hjem, tage arbejde andre steder; det er tendenser til sociale forringelser, der er i centrum, når det drejer sig om fællesmarkedet. Lad mig derfor slutte her med stærkt at opfordre til ikke at falde for argumenterne om, at nu kan man diskutere fællesmarkedet i forbindelse med folkeafstemningen. Fællesmarkedet bør være et hovedspørgsmål fra nu af og indtil valget og selvfølgelig også på den anden side af valget, det bør være et hovedspørgsmål i de kommende måneder.

Hanne Reintoft: Jeg er næsten ked af at ødelægge det lommeofilosofiske tilsnit, debat-